

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 22/1, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 6. 2023, č. j. ÚOHS-21353/2023/162, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2025, č. j. 31 Af 32/2023 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval možnostmi zadavatelů veřejných zakázek stanovit technické podmínky odkazem na konkrétní plnění (zde komponenty cyklistických kol pro vrcholové sportovce) podle § 89 odst. 5 a 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) a vztahem těchto ustanovení, která provádějí čl. 42 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (dále jen „směrnice 2014/24/EU“).

[2] Žalobce poptával postupně ve třech zakázkách v letech 2019, 2020 a 2021 závodní sportovní kola pro profesionální sportovce a sportovkyně působící v rámci Armádního sportovního centra Dukla. V zadávací dokumentaci stanovil technické podmínky odkazem na konkrétní komponenty či výrobce komponentů, ze kterých se měla kola skládat. Zároveň obecně připustil, že dodavatelé mohou technické podmínky splnit i při dodání kvalitativně stejných nebo lepších komponentů. Následně na tato plnění s vybranými dodavateli uzavřel smlouvy.

[3] Tento postup shledal žalovaný jako rozporný s § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ, jelikož žalobce zvýhodnil určité dodavatele a výrobky stanovením technických podmínek prostřednictvím odkazů na konkrétní výrobky. Učinil tak totiž bez řádného odůvodnění nutnosti této konkretizace předmětem posuzovaných zakázek. Za to mu žalovaný uložil pokutu v celkové výši 110 000 Kč.

[4] Následně podaný rozklad předseda žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl. Shledal, že zadavatelé mohou buďto prostřednictvím § 89 odst. 5 ZZVZ požadovat konkrétní plnění, anebo za pomoci § 89 odst. 6 ZZVZ odkázat na konkrétní plnění a následně připustit rovnocenné plnění. Jde o vzájemně se vylučující výjimky z obecné povinnosti stanovit podmínky obecně. Žalobce přitom nenaplnil ani jednu z těchto výjimek.

[5] Žalobce se poté bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl napadeným rozsudkem. Krajský soud souhlasil s žalovaným, že výjimky stanovené v § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ nelze použít současně. První výjimka dopadá na situaci, kdy zadavatel objektivně potřebuje dodání právě a pouze jednoho konkrétního výrobku, a žádný jiný pro něj není použitelný. Druhá výjimka se uplatní, pokud není možné dostatečně přesně vymezit plnění prostřednictvím obecných technických podmínek (body 17 až 20 napadeného rozsudku). Následně shledal, že aplikace první výjimky nepřichází v úvahu, protože sám žalobce umožnil dodání alternativ (bod 23 tamtéž). Využití druhé výjimky pak také nebylo možné, neboť žalobce neozřejmil, proč nemohl jednotlivé komponenty popsat obecně prostřednictvím materiálu, váhy, velikosti apod. (bod 26 tamtéž). Krajský soud pak pro nadbytečnost zamítl důkazní návrh na provedení výslechu svědků (bod 28 tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel nejprve uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti. Krajský soud totiž nedostatečně vypořádal několik otázek. Šlo o výslech svědků žalovaným a o nedostatečné zhodnocení toho, jakým způsobem došlo v projednávané věci k omezení spravedlivé soutěže při užití obou výjimek zároveň. Dále se krajský soud nevypořádal s tím, že stěžovatel umožnil rovnocenné řešení i s ohledem na to, že nemusel mít dostatečný přehled o všech možných produktech. Zároveň krajský soud nedostatečně odůvodnil, proč bylo možné komponenty závodních kol popsat objektivně.

[8] Následně stěžovatel rozporoval krajským soudem dovozený vztah mezi výjimkami; podle jeho názoru je naopak možná jejich souběžná aplikace. V projednávaném případě byl

pokračování

předmět veřejné zakázky navíc velmi specifický. Stanovení podmínek jinak než přímým odkazem by nebylo dostatečně přesné a srozumitelné. Vrcholoví sportovci mají totiž individuální potřeby, což znemožňuje komponenty popsat dostatečně přesně a srozumitelně. Důležité jsou i jinak zcela zanedbatelné detaily, pocity závodníka, jeho preference a zkušenosti s konkrétními komponenty. Tyto skutečnosti měl prokázat navrhovaný výslech svědků, který krajský soud nezákonně neprovedl.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem, který považoval za přezkoumatelný. Výslech svědků byl nadbytečný, neboť by jím nebylo možno nikterak zhojit nesprávné stanovení zadávacích podmínek stěžovatelem, a ani stěžovatel ve své žalobě neuvedl konkrétní specifikace zadávaných výrobků, které by tyto výsledky dokazovaly. Pokud se jednalo o tak specifické detaily výrobku, mohl je dle žalovaného stěžovatel uvést sám bez nutnosti provedení svědeckých výpovědí.

[10] Zároveň žalovaný nesouhlasil s tím, že výjimky je možné kombinovat. Tento výklad nepodporuje ani literatura, na níž stěžovatel odkázal. Připuštění obou výjimek současně totiž vede k vyprázdnění jedné z nich a vytváří prostor pro netransparentnost, jelikož není zřejmé, jaké plnění zadavatel vlastně poptává. Tento vztah mezi výjimkami pak vyplývá i z unijního práva.

[11] Žalovaný nepopřel specifičnost předmětu plnění spočívající v závodních kolech pro vrcholové sportovce. Nicméně už jenom z toho, že v některých částech sporných veřejných zakázek stěžovatel požadoval 6 kol stejných parametrů s tím, že pouze velikost rámu a délky klik budou upřesněny až před podpisem smlouvy, je zřejmé, že uzpůsobení kol konkrétním závodníkům bylo pouze částečné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

III.a K přezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně namítal, že krajský soud nedostatečně vypořádal jeho argumentaci. Námitky nejsou důvodné.

[14] Obecně platí, že soud musí vypořádat všechny nosné námitky žalobce, a to alespoň implicitně (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). Úkolem soudu je „vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33; či nálezy ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[15] Napadený rozsudek tyto podmínky splňuje. Krajský soud se jasně vyjádřil, že námitka neprovedení výslechu svědků žalovaným byla opožděná, a proto k ní nemohl přihlídnout (bod 12 napadeného rozsudku). Zároveň také obsáhle vysvětlil podstatu výjimek v § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ a hrozbu zvýhodnění určitých dodavatelů při jejich využití (body 15 až 18 tamtéž). Nejvyššímu správnímu soudu je také zřejmé, že krajský soud se otázkou aplikace výjimky podle § 89 odst. 5 ZZVZ nezabýval, neboť shledal, že sám žalobce připustil alternativy, což podle krajského soudu postačuje pro její vyloučení (bod 23 tamtéž). Námitky stěžovatele ohledně nemožnosti obecného popisu poté vyhodnotil jako nedostatečné (bod 26 tamtéž). Napadený rozsudek tedy je přezkoumatelný.

III.b Ke vztahu § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ

[16] Stěžovatel dále rozporoval závěr, že výjimky stanovené v § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ se vzájemně vylučují, a tedy že není možné se dovolávat obou současně. Námitka není důvodná.

[17] Obecně platí, že technické podmínky při zadávání veřejných zakázek je nutné stanovovat obecným způsobem. Klíčové totiž je, jak již správně uvedl krajský soud (bod 15 napadeného rozsudku), aby technické specifikace poskytovaly hospodářským subjektům rovný přístup k zadávacím řízením a nevytvářely neodůvodněné překážky pro otevření veřejné zakázky hospodářské soutěži (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 10. 2018, *Roche Lietuva*, C-413/17, body 29 až 33; totožně bod 74 odůvodnění směrnice 2014/24/EU). Cílem veřejných zakázek totiž je spravedlivá soutěž co nejširšího okruhu dodavatelů. Tyto požadavky ve vztahu k technickým podmínkám upravuje § 89 ZZVZ.

[18] V některých případech ovšem není pro objektivní důvody možné takto obecně postupovat. Proto předpisy výjimečně umožňují odlišný postup. Základem je čl. 42 odst. 4 směrnice 2014/24/EU, podle kterého *[n]ení-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, nesmějí technické specifikace odkazovat na určité provedení nebo zdroj nebo konkrétní postup [...]. Takový odkaz je výjimečně povolen, pokud není možný dostatečně přesný a srozumitelný popis předmětu veřejné zakázky podle odstavce 3. Takový odkaz musí být doprovázen slovy „nebo rovnocenný“.*

[19] Soudní dvůr EU vyložil toto ustanovení jako obsahují dvě různé výjimky z obecného zákazu stanovení technických podmínek prostřednictvím konkrétního odkazu. První z nich, kterou upravuje čl. 42 odst. 4 věta druhá a třetí směrnice 2014/24/EU, pomatuje na situaci, ve které nelze technické podmínky popsat dostatečně přesně a konkrétně. V takové situaci zadavatel odkáže na konkrétní plnění a zároveň musí umožnit předložení i rovnocenného plnění (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 1. 2025, *DYKA Plastics NV*, C-424/23, bod 50). Druhá výjimka, obsažená v čl. 42 odst. 4 větě první směrnice 2014/24/EU, umožňuje vyloučit aplikaci celého odstavce. To za předpokladu, že je takový postup odůvodněný předmětem veřejné zakázky. Za takové situace se neuplatní zákaz v první větě citovaného ustanovení ani podmínky v druhé a třetí větě (rozsudek Soudního dvora EU *DYKA Plastics NV*, body 51 a 52). Podmínkou pro aplikaci druhé výjimky, kterou je nutné vykládat restriktivně, je, že použití onoho konkrétního předmětu veřejné zakázky „*nevyhnutelně vyplývá z předmětu zakázky*“ (bod 53 tamtéž).

pokračování

[20] Soudní dvůr EU ke druhé výjimce dodal, že se aplikuje v situaci, ve které „*nepřipadá v úvahu žádná alternativa založená na odlišném technickém řešení*“. V případě požadavků na konkrétní materiál, které byly relevantní v daném případě, tomu tak bude, pokud je předmět veřejné zakázky „*založen na estetickém účinku, o který veřejný zadavatel usiluje, nebo z nutnosti přizpůsobit dílo jeho okolnímu prostředí či je vzhledem k požadavkům na výkon a funkci formulovaným v souladu s čl. 42 odst. 3 písm. a) této směrnice použití výrobků z tohoto materiálu nevyhnutelné*“ (rozsudek Soudního dvora EU *DYKA Plastics NV*, bod 60). Jde ale o zcela výjimečný postup. Běžně je totiž nutné potenciálním dodavatelům dát „*možnost prokázat rovnocennost takových materiálů*“ (bod 61 tamtéž).

[21] Na tomto místě je vhodné připomenout, že soudy členských států EU jsou povinny vykládat a aplikovat národní právo ve světle unijních předpisů. Jak uvedl Soudní dvůr EU, zásada eurokonformního výkladu „*vyžaduje, aby vnitrostátní soudy, při dodržení mimo jiné zákazu výkladu vnitrostátního práva contra legem, učinily vše, co spadá do jejich pravomoci s tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost dotčeného ustanovení unijního práva a došly k výsledku, který bude v souladu s cílem sledovaným tímto ustanovením*“ (rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 15. 10. 2024, *KUBERA*, C-144/23, bod 51 a judikatura tam citovaná).

[22] Čl. 42 odst. 4 provádí na vnitrostátní úrovni § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ. Podle prvního uvedeného platí, že *[n]ení-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, zadavatel nesmí zvýhodnit nebo znevýhodnit určité dodavatele nebo výrobky tím, že technické podmínky stanoví prostřednictvím přímého nebo nepřímého odkazu*. Podle druhého citovaného ustanovení poté platí, že *[o]dkaz podle odstavce 5 [...] může zadavatel použít, pokud stanovení technických podmínek podle odstavce 1 nemůže být dostatečně přesné nebo srozumitelné. U každého takového odkazu zadavatel uvede možnost nabídnout rovnocenné řešení*.

[23] Jakkoliv vzájemný vztah těchto ustanovení může být s ohledem na zvolenou legislativní techniku na první pohled nejasný, ve světle unijního práva a eurokonformního výkladu je zcela zřejmý. Ustanovení § 89 odst. 5 ZZVZ provádí obecný zákaz konkrétního odkazu a úzkou výjimku pro situace, ve kterých je poptání pouze jednoho konkrétního plnění jediným způsobem, jak uspokojit potřebu zadavatele (čl. 42 odst. 4 věta první směrnice 2014/24/EU). Ustanovení § 89 odst. 6 ZZVZ poté upravuje další výjimku, a to umožnění odkazu na konkrétní plnění, pokud by obecný popis nebyl dostatečně přesný a srozumitelný, přičemž zadavatel musí umožnit rovnocenné plnění (čl. 42 odst. 4 věta druhá a třetí směrnice 2014/24/EU).

[24] Na tomto základě tak Nejvyšší správní soud souhlasí s výkladem vztahu § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ provedeným krajským soudem (bod 20 napadeného rozsudku) i žalovaným (bod 74 napadeného rozhodnutí). Platí tak, že konkrétní odkaz na plnění veřejné zakázky lze použít ve dvou situacích. Buď může být veřejná zakázka nevyhnutelně splněna jedním jediným plněním, a proto nelze připustit ani alternativy (§ 89 odst. 5 ZZVZ). Anebo není možné popsat technické podmínky dostatečně přesně a srozumitelně, pročez zákon připouští odkaz na konkrétní plnění (či příkladný výčet) s tím, že zadavatel výslovně připustí rovnocenné plnění (§ 89 odst. 6 ZZVZ).

[25] Jelikož každá výjimka vychází z jiného předpokladu, je zřejmé, že jejich použití se navzájem vylučuje. Buď je předmět zakázky natolik specifický, že nemůže být uspokojen

ničím jiným než jedním konkrétním plněním. Anebo jej nelze dostatečně popsat obecným způsobem, a proto lze odkázat na konkrétní plnění a připustit rovnocenné plnění.

III.c K nevyhnutelnosti určení předmětu konkrétním odkazem (§ 89 odst. 5 ZZVZ)

[26] Stěžovatel dále rozporoval závěr krajského soudu o tom, že nemohl stanovit předmět plnění veřejné zakázky odkazem na konkrétní komponenty jízdních kol. Námitka není důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud předně uvádí, ztotožňuje se s krajským soudem (bod 19 napadeného rozsudku) a žalovaným (bod 77 napadeného rozhodnutí), že břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně naplnění podmínek pro využití výjimky v § 89 odst. 5 nebo 6 ZZVZ tíží zadavatele. Platí totiž, že „[i] když veřejní zadavatelé mají v tomto ohledu široký prostor pro uvážení, který je odůvodněn skutečností, že znají nejlépe dodávky, které potřebují, a požadavky, které musí být splněny, aby dosáhli požadovaných výsledků, směrnice 2014/24 stanoví určitá omezení, která musejí dodržovat“ (rozsudek Soudního dvora EU *DYKA Plastics NV*, bod 42). Nemůže pak být úkolem žalovaného, natož správních soudů, aby za zadavatele domýšleli důvody, pro které mohl postupovat tak, jak postupoval. Obdobně tento princip ostatně platí i u výjimečného využití jednacího řízení bez uveřejnění, jehož podmínky musí být vykládány striktně, a zadavatel musí prokázat jejich naplnění (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2025, č. j. 1 As 8/2024 - 143, body 27 až 32 a judikatura tam citovaná).

[28] Jak bylo vyloženo výše (bod [24] tohoto rozsudku), při aplikaci výjimky podle § 85 odst. 5 ZZVZ musí zadavatel prokázat, že předmět veřejné zakázky mohl být nevyhnutelně splněn pouze jedním konkrétním plněním.

[29] To sice stěžovatel tvrdí s tím, že jsou důležité i „*pocity závodníka, jeho preference a zkušenosti s konkrétními komponenty*“. Z toho má vyplývat, že veřejnou zakázku mělo být možné nevyhnutelně uspokojit jen a pouze těmi komponenty, které konkrétní závodníci preferují. Jde o pochopitelnou úvahu, se kterou v obecném rámci souhlasil krajský soud (bod 23 napadeného rozsudku) i žalovaný (bod 78 napadeného rozhodnutí). Ti totiž vskutku obecně připustili možnost stěžovatele postupovat podle § 89 odst. 5 ZZVZ, jelikož poptávaná cyklistická kola pro vrcholové sportovce by mohla představovat dostatečně specifický předmět plnění.

[30] Ačkoliv takto stěžovatel argumentuje, jeho postup v zadávacím řízení tomu neodpovídal. Jak již uvedl krajský soud (bod 23 napadeného rozsudku) i žalovaný (bod 88 napadeného rozhodnutí), stěžovatel sám připustil možnost alternativního řešení.

[31] Stěžovatel v zadávací dokumentaci vždy nejdříve uvedl v rámci kolonky „*minimální požadované kvalitativní parametry*“ seznam konkrétních komponentů (rámu, brzd, přehazovaček, řídítek apod.), ze kterých se měla výsledná kola skládat. Pod tímto výčtem v zadávací dokumentaci zakázky z roku 2019 stěžovatel uváděl formulace „[p]ožadujeme dodávku 7 ks kompletních kol složených z výhradně dámských komponentů odpovídajících kvalitě výše uvedených komponentů nebo v kvalitě vyšší“. V následující zakázce z roku 2020 typově uváděl „[p]ožadujeme dodávku 2 ks kompletních kol odpovídajících kvalitě výše uvedených komponentů nebo v kvalitě vyšší.“ V poslední zkoumané zakázce z roku 2021 pak stěžovatel tuto poznámku rozvedla typově uváděl, že „[z]adavatel požaduje dodávku 3 ks

pokračování

kompletních kol sestavených z výše uvedených komponentů nebo z komponentů odpovídajících jejich kvalitě nebo v kvalitě vyšší. Rovnocennost řešení posuzuje zadavatel. Jako možný vzor zadavatel uvádí kolo Pinarello Maat a500-bob.“

[32] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního a soudního řízení zastává pozici, kterou jím vypracovaná zadávací dokumentace vyvrací. V takovém případě neunesl břemeno tvrzení ve vztahu k naplnění podmínek § 89 odst. 5 ZZVZ, a proto nebylo možné podle tohoto ustanovení postupovat.

III.d K určení předmětu konkrétním odkazem s možností rovnocenného plnění (§ 89 odst. 6 ZZVZ)

[33] Stěžovatel také namítal, že si nebyl jistý, zda existuje obdobné řešení, a proto alternativy umožnil. Zároveň není možné objektivně popsat pocity závodníka, které jsou při výběru sportovního vybavení pro vrcholové sportovce také relevantní. Touto argumentací stěžovatel míří na výjimku podle § 89 odst. 6 ZZVZ. Námitka není důvodná.

[34] Kasační soud souhlasí s tím, že stěžovatel skutečně nedostatečně osvětlil, proč není možné jednotlivé komponenty popsat jejich obecnými vlastnostmi, bez označení konkrétního dílu, resp. výrobku konkrétního výrobce (bod 26 napadeného rozsudku).

[35] Stěžovatel se odvolává primárně na subjektivní pocity závodníků, kteří musejí být se svými koly „spokojeni“. V takové situaci má ovšem stěžovatel na výběr ze dvou možností. Zaprvé, může poptávat jedno konkrétní plnění, se kterým má závodník pozitivní zkušenosti. To je ale využití výjimky podle § 89 odst. 5 ZZVZ, což se stěžovateli nepodařilo – a ani nemohlo podařit – prokázat (část III.c tohoto rozsudku). Anebo zadruhé, pozitivní subjektivní zkušenosti závodníků se neváží k jednomu výrobku konkrétního výrobce, ale spíše k určitým klíčovým vlastnostem komponentů (materiál, počet zubů, váha apod.). Ty už ale je možné dostatečně srozumitelně popsat.

[36] Argumentace možným nedostatečným přehledem zadavatele o nabídkách na trhu také nemůže obstát. Zákon pro takové situace umožňuje předběžné tržní konzultace (§ 33 ZZVZ), které stěžovatel mohl případně využít.

[37] Na tomto místě Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného dodává, že celý problém při poptávání závodních cyklistických kol vznikl z rozporuplného postupu stěžovatele a nesrozumitelně formulované zadávací dokumentace. Jak vyplývá z jejího obsahu (bod [31] tohoto rozsudku), stěžovatel vztahuje odpovídající či vyšší kvalitu (zřejmě) ke kompletním kolům, a nikoliv jednotlivým komponentům. Rovnocennost plnění je přitom nutné posuzovat pro každý jednotlivý poptávaný typ komponentu (brzdy, přehazovačka, řídítka, vidlice, sedlo atd.) zvlášť. V případě zakázky z roku 2021 je vyjádření stěžovatele sice jasnější, nicméně následně jako vzorový model opět uvádí celé složené kolo. Nevhodné je pak i to, že stěžovatel umožnil předložení komponentů vyšší kvality, neboť to nemusí být nutně rovnocenné řešení, jak je požaduje zákon. Navíc s možnou proměnnou kvalitou komponentů stěžovatel nijak v zadávací dokumentaci nepracuje – hodnocení sporných zakázek mělo proběhnout výhradně na základě ekonomické výhodnosti.

[38] Jinými slovy řečeno, stěžovatel coby zadavatel veřejné zakázky zřejmě chtěl využít výjimky pro poptání jednoho specifického plnění (§ 89 odst. 5 ZZVZ), současně však v zadávací dokumentaci připustil plnění i prostřednictvím jiných komponentů (bod [31] tohoto rozsudku). To však představuje podmínky, které jsou s ohledem na znění ZZVZ a směrnice vzájemně rozporné (bod [25] tohoto rozsudku). Napadený rozsudek, stejně jako napadené rozhodnutí, tak ob stojí.

[39] Za této situace konečně Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že výslech svědků navrhovaných stěžovatelem byl nadbytečný, a proto jej soud nemusel provést (bod 28 napadeného rozsudku; rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018 - 70, bod 52). Projednávaná věc se týká výkladu práva (zejména § 89 ZZVZ) a podstatou provinění stěžovatele je jeho rozporuplný postup a nezákonná zadávací dokumentace. K tomu by výslech vedoucích trenérů a ředitele klubu nic nepřinesl.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Kasační soud uzavírá, že § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ obsahuje dvě vzájemně se vylučující výjimky. První dopadá na situace, kdy zadavatel potřebuje jen a pouze konkrétní plnění a žádné jiné nepřichází v úvahu. Druhá výjimka poté zadavateli umožňuje, není-li možné dostatečně přesně a srozumitelně popsat technické podmínky veřejné zakázky, odkázat na konkrétní plnění s tím, že současně musí výslovně umožnit dodání rovnocenného řešení. Stěžovatel v projednávané věci nicméně nesplnil ani jednu z těchto podmínek. Ve vztahu k první si protiřekl, jelikož ze zadávací dokumentace vyplývala možnost dodat i obdobné komponenty. Druhou podmínku poté stěžovatel nesplnil, jelikož neunesl své břemeno tvrzení ohledně nemožnosti popsat komponenty dostatečně přesně a srozumitelně.

[41] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu